

Sygn. akt X C 1323/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Maria Żuchowska

Protokolant st. sekr. sąd. Elżbieta Jakubowska

Po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2018 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. w G.

przeciwko L. Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego L. Ł. na rzecz powoda (...) S.A. w G. kwotę 383,43 zł (trzysta osiemdziesiąt trzy złote czterdzieści trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot i dat:

- 16,38 zł od dnia 27.01.2015r.

- 17,05 zł od dnia 12.03.2015r.,

- 17,05 zł od dnia 12.05.2015r.,

- 17,05 zł od dnia 05.07.2015r.

- 17,05 zł od dnia 01.09.2015r.

- 17,05 zł od dnia 24.11.2015r.

- 17,05 zł od dnia 21.01.2016r.

- 18,79 zł od dnia 22.03.2016r.

- 17,02 zł od dnia 19.05.2016r.

- 17,02 zł od dnia 19.07.2016r.

- 17,02 zł od dnia 27.09.2016r.

- 17,02 zł od dnia 16.11.2016r.

- 17,02 zł od dnia 04.01.2017r.

- 17,54 zł od dnia 03.03.2017r.

- 17,54 zł od dnia 05.05.2017r.

- 17,54 zł od dnia 21.07.2017r.

- 15,20 zł od dnia 12.09.2017r.

- 93,04 zł od dnia 16.11.2017r.

z uwzględnieniem zmian procentowych odsetek ustawowych, do dnia zapłaty;

II. zasadza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 107 zł (sto siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 listopada 2017 roku powód (...) S.A. z siedzibą w G. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego L. Ł. kwoty 383,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wskazanych w pozwie kwot i dat, wynikających z nieopłaconych faktur.

Nakazem zapłaty z dnia 6 grudnia 2017 roku, wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu, aby w ten w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powodowi kwotę 383,43 zł wraz odsetkami w wysokości jakiej ten domagał się w pozwie.

Od wydanego nakazu pozwany wniósł sprzeciw, w którym podniósł, że żądania powoda są bezpodstawne i niezgodne z prawem. Wyjaśnił, iż z faktur wystawianych przez (...) nie wynika w jakiej lokalizacji świadczona jest usługa, z której wynika płatność faktury. Jest on bowiem właścicielem 2 lokali - korzystał z przesyłu energii elektrycznej do każdego z nich, jednakże z uwagi na różne numery klienta, wskazane w dokumentach wystawianych przez dostawcę energii, nie jest on w stanie określić której nieruchomości dotyczą poszczególne faktury.

Wydany nakaz zapłaty utracił moc, a Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowił przekazać sprawę do Sądu Rejonowego w Toruniu. Powód, wezwany do uzupełnienia braków formalnych pozwu, złożył do tut. Sądu w dniu 4 maja 2018 roku dokumenty wymienione w pozwie : faktury VAT oraz noty odsetkowe. Wyjaśnił również, iż pozwany zawarł umowę sprzedaży energii elektrycznej z Zakładem (...) S.A., który połączył się z (...) S.A. Od 3 lipca 2007 roku podmiot ten funkcjonuje jako (...) S.A., przy czym obrotem energią zajmuje się spółka (...) S.A.

W piśmie z dnia 10 sierpnia 2018 roku powód podniósł, iż każda z wystawionych faktur VAT zawiera szczegółowe rozliczenie wykazujące wysokość należności, okresy za które wyliczono poszczególne kwoty, grupę taryfową oraz ilość zużytej energii elektrycznej. Ponadto, strona powodowa dochodzi zapłaty należności ujętej w dokumentach księgowych dotyczących tylko jednego punktu poboru energii elektrycznej tj. (...) nr (...), znajdującego się pod adresem ul. (...) w T.. Powód wyjaśnił również, że w związku ze zmianą systemów rozliczeniowych, miała miejsce zmiana numeru klienta w systemie – z dotychczasowego (...) na nowy numer (...). Oba numery dotyczą jednak tej samej umowy o dostarczanie energii i tego samego punktu poboru.

Pozwany w skierowanym do Sądu piśmie z dnia 24 sierpnia 2018 roku nie zanegował tego, że roszczenia powoda są zasadne co do kwot. Wskazał jednak, iż nie powinny być one kierowane do jego osoby. Jego zdaniem lokal, z którym wiążą się ustalone opłaty został zajęty przez Spółdzielnię Mieszkaniową Na (...), a on sam nie ma do niego dostępu i nie korzysta z niego od 2010 roku. Wyjaśnił również, iż zważywszy na okoliczności, został poinformowany, że w celu uniknięcia zadłużenia powinien wypowiedzieć umowę o dostarczanie energii. Jego zdaniem było to jednak nieuzasadnione, gdyż w razie gdyby odzyskał swój lokal, ponowne podłączenie zasilania trójfazowego mogłoby być niemożliwe z uwagi na brak zgody Spółdzielni, z którą jest skonfliktowany. Dostawca energii wiedząc o jego sytuacji powinien warunkowo zablokować dopływ energii elektrycznej do chwili uzyskania od pozwanego informacji, iż ponownie wszedł on w posiadanie przedmiotowego lokalu. Skoro jednak tego nie uczynił to należnością wynikająca z niezapłaconych faktur obciążona powinna być Spółdzielnia. W związku z powyższym, pozwany wniósł o odrzucenie pozwu z uwagi na brak legitymacji biernej po jego stronie.

Sąd uznał, że po przedłożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne i rozpoznano sprawę na posiedzeniu niejawnym (art. 148¹§1kpc)

Sąd ustalił, co następuje:

L. Ł. zawarł w dniu 21 marca 1995 roku z Zakładem (...) S.A. – poprzednikiem prawnym powoda – umowę o dostarczenie energii elektrycznej do lokalu – pomieszczenia pralni, usytuowanego w nieruchomości położonej w T. przy ul. (...), gdzie jednocześnie pozwany jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...).

Bezsporne, ponadto dowód: umowa - zgłoszenie k. 93

Lokal należący do L. Ł. przestał być przez niego użytkowany od ok. 2010 roku. Nie rozwiązał on jednak umowy o dostarczanie do niego energii elektrycznej z powodem. Pawie do końca 2014 roku uiszczal rachunki związane z usługą dystrybucji świadczoną przez powoda.

bezsporne

Od grudnia 2014 roku do sierpnia 2015 roku (...) wystawiła 5 faktur, w których jako nabywca widnieje L. Ł., a numer klienta to (...). Każda kolejna faktura zawiera wartość usługi świadczonej w czasie, za który została wystawiona oraz wskazuje stan zadłużenia, związany z nieregulowaniem należności. Faktura z sierpnia 2015 roku zawiera również opłatę za wezwanie do zapłaty. W sumie na dzień 11 sierpnia 2015 roku zaległość wobec powoda wynosiła 159,60 zł. Wszystkie faktury jako adres, pod którym świadczona jest usługa wskazują „PRALNIA-MAGAZYN ul. (...), (...)- (...) T.” – numer (...) (punktu poboru energii elektrycznej): (...). W każdej z faktur wartość poboru wynosiła „0”, a klient był obciążany jedynie kosztami dystrybucji energii (opłata przesyłowa stała, opłata przesyłkowa zmienna, opłata abonamentowa, opłata przejściowa). Faktury nie zostały uiszczone.

Dowód: Faktura VAT (...) z dnia 30 grudnia 2014 r. k. 88

Faktura VAT (...) z dnia 23 lutego 2015 roku k. 89

Faktura VAT (...) z dnia 21 kwietnia 2015 roku k. 90

Faktura VAT (...) z dnia 15 czerwca 2015 roku k. 91

Faktura VAT (...) z dnia 11 sierpnia 2015 roku k.92

W sierpniu 2015r. doszło do zmiany systemu rozliczeniowego u powoda, co skutkowało zmianami w numerach klienta u odbiorców. Numer klienta przynależny pozwanemu (...) został zmieniony na (...). Następnie od listopada 2015 roku do lipca 2017 roku (...) wystawiła kolejnych 11 faktur, w których jako nabywca widnieje L. Ł., ale numer klienta to (...). Identycznie jak przy uprzednio wystawionych fakturach, wystawca wskazywał wartość świadczonej usługi oraz zsumowane zaległości. Ostatnia faktura z sierpnia 2017 roku opiewa na sumę 388,43 zł. Adres punktu poboru to : ul. (...), (...)-(...) T., a numer PP : (...). Wszystkie faktury obejmują opłaty związane z dystrybucją energii elektrycznej, nie wskazują, aby doszło do zużycia energii elektrycznej.

Dowód: Faktura VAT (...) z dnia 5 listopada 2015 roku k. 52

Faktura VAT (...) z dnia 4 stycznia 2016 roku k. 53

Faktura VAT (...) z dnia 5 marca 2016 roku k. 54

Faktura VAT (...) z dnia 2 maja 2016 roku k. 55

Faktura VAT (...) z dnia 1 lipca 2016 roku k. 56-57

Faktura VAT (...) z dnia 1 września 2016 roku k. 58-59

Faktura VAT (...) z dnia 1 listopada 2016 roku k. 60-61

Faktura VAT (...) z dnia 20 grudnia 2016 roku k. 62-63

Faktura VAT (...) z dnia 16 lutego 2017 roku k. 64-65

Faktura VAT (...) z dnia 19 kwietnia 2017 roku k. 66-67

Faktura VAT (...) z dnia 6 lipca 2017 roku k. 68-69

Faktura VAT (...) z dnia 27 sierpnia 2017 roku k. 70-71

Z uwagi na niezapłacenie faktur w terminie, sprzedawca energii wystawiał noty odsetkowe. Do zaległości doliczono również opłaty za wystawienie wezwań do zapłaty z dnia 26 sierpnia 2015 roku w kwocie 34,39 zł oraz z dnia 24 października 2016, 9 stycznia 2017 roku, 20 czerwca 2017 roku, 26 lipca 2017 roku w kwocie 8,40 zł. Wszystkie noty posiadają oznaczenie numeru klienta (...).

Dowód: Noty odsetkowe k. 72 – 87

W dniu 22 maja 2017 roku doszło do wstrzymania dostawy energii elektrycznej do lokalizacji położonej przy ul. (...) w T. (...): (...), a w dniu 22 sierpnia 2017 roku dokonano demontażu licznika.

Dowód: Protokoły z czynności k. 124 i 125

Sąd zważył, co następuje:

Między stronami pozostawało bezsporne, że łączyła je umowa o dostarczanie energii elektrycznej. Pozwany nie zaprzeczał, iż wysokość opłat z tego tytułu mogła być ustalona w sposób prawidłowy. Negował jednak, iż faktury dotyczyły tego akurat lokalu (nazywanego przez niego lokalem nr (...)), gdyż faktury miały różne numery oraz różne oznaczenie numeru klienta. Pozwany kwestionował nadto, że powinien ponosić opłaty za dostarczanie prądu, skoro spółdzielnia od 2010r. uniemożliwiła mu korzystanie z pomieszczenia pralni.

Dokumenty, z których przeprowadzono dowód, stanowiły wiarygodny środek dowodowy, gdyż ich rzetelność i autentyczność w ocenie Sadu nie zostały w toku procesu skutecznie podważone.

Należy podkreślić, iż wszystkie faktury wystawione przez (...) S.A. jako adres punktu poboru energii wskazują : T., ul. (...). Faktury z okresu grudzień 2014 – sierpień 2015 zawierają dodatkowe oznaczenie PRALNIA – MAGAZYN, faktury wystawiane później wskazują sam adres. Sąd dał wiarę powodowi, który twierdził, iż różnice w numerze klienta oraz numeracji faktur wynikają ze zmiany systemu rozliczeniowego. Niewątpliwie jest bowiem, że każda faktura dotyczy dystrybucji energii do tego samego punktu poboru energii elektrycznej – został on oznaczony jako (...) i jest jednakowy na każdej fakturze. Nie budziło więc najmniejszych wątpliwości Sądu, że wszystkie faktury dotyczyły jednego pomieszczenia – pralni, a nie jak sugerował pozwany, raz pralni, raz jego mieszkania.

Zgodnie z art. 5 ust. ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 755) dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, o którym mowa w art. 7, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie usług skraplania gazu. Stronami umowy jest przedsiębiorstwo energetyczne oraz odbiorca. Za odbiorcę uważa się każdego, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym (art. 3 pkt 13 cytowanej ustawy). Na mocy art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii. Natomiast poprzez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Przenosząc tę regulację na grunt umowy o sprzedaż energii elektrycznej przedsiębiorstwo zobowiązuje się dostarczyć odbiorcy energię elektryczną w zamian za ustaloną cenę sprzedaży. Zasadą jest więc, że dostarczanie energii elektrycznej następuje poprzez nawiązanie między stronami umowy, a zatem w ramach stosunku zobowiązaniowego.

Odbiorca energii z jednej strony jest zobowiązany z tytułu zakupu energii elektrycznej, jak również opłat za dystrybucję tej energii oraz innych opłat przewidzianych w taryfie przedsiębiorstwa energetycznego. Podkreślić należy, iż odpowiedzialność z tytułu podpisanej umowy ponosi osoba, która ją zawarła - podmiot, który nawiązał stosunek zobowiązaniowy jest zobowiązany regulować należności z niego wynikające.

Bezspornym jest, iż to pozwanego łączyła z powodem umowa i fakt ten przesądza o tym, iż to na nim ciąży obowiązek zapłaty wystawionych faktur. Pozwany miał możliwość wypowiedzenia umowy, świadomie nie skorzystał jednak z niej (wskazał w sprzeciwie, że obawiał się, że nie otrzyma ponownie od spółdzielni zgody na podłączenie energii trójfazowej). Fakt, że pozwany nie korzystał z pomieszczenia pralni powodował to, że zużycia prądu nie było, a opłaty dotyczyły wyłącznie opłat stałych. Zarzut braku legitymacji biernej po stronie pozwanego uznać należy więc za bezpodstawny. Nie ma racji pozwany, że skoro spółdzielnia uniemożliwiła mu korzystanie z pomieszczenia, to ona powinna ponosić opłaty. Jeszcze raz wskazać należy, że to pozwany był stroną umowy z powodem i to on powinien się z nią rozliczać, albo umowę wypowiedzieć. Żądanie ewentualne zwrotu kosztów od spółdzielni winno leżeć wyłącznie w gestii pozwanego, a nie przedsiębiorstwa energetycznego, które w zakresie punktu poboru (...) nie było związane umową ze spółdzielnią, a z pozwanym.

Po myśli art. 148¹ § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie, w oparciu o całokształt złożonych dokumentów, obowiązek zapłaty przez pozwanego nie budził wątpliwości Sądu, Sąd postanowił więc wydać wyrok na posiedzeniu niejawnym. Zauważyć należy bowiem, iż pozwany nie negował tego, że z powodem wiązała go umowa, tym niemniej charakter zarzutów, które podnosił pozostają bez wpływu na zasadność powództwa - obowiązek zapłaty obciąża stronę stosunku zobowiązaniowego, a nie podmiot, który rzekomo zajmuje lokal, do którego doprowadzana jest energia.

Mając powyższe na uwadze, uznając powództwo za uzasadnione, Sąd na podstawie art. 353 § 1 k.c. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 383,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, płatność odsetek wyznaczają daty wymagalności faktur, z których wynika obowiązek zapłaty poszczególnych kwot.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. - pozwany jako strona przegrywająca obowiązany jest zwrócić powodowi kwotę 107 zł, na którą składają się : 60 zł - tytułem wynagrodzenia dla pełnomocnika, 30 zł - opłata od pozwu, 17 zł - opłata skarbową od pełnomocnictwa.